

Čtení: Izaiáš 42, 1 – 12

Text: 5.kniha Mojžíšova /Dt./ 18, 15 – 19

„Hospodin tvůj Bůh, ti povolá z tvého středu, z tvých bratří, proroka jako jsem já. Jeho budete poslouchat zcela podle toho, co jsi žádal od Hospodina svého Boha na Chorébu v den shromáždění: Kéž neslyším už hlas Hospodina svého Boha a nevidím už ten veliký oheň, abych nezemřel. Hospodin jim řekl: Dobře to pověděli. Povolám jim proroka z jejich bratří, jako jsi ty. Do jeho úst vložím svá slova a on jim bude mluvit vše, co mu přikáže. Kdo by má slova, která on bude mluvit mým jménem, neposlouchal, toho já sám budu volat k odpovědnosti.“!

Bože, požehnej zvěstovanému slovu a otevírej srdce posluchačů. Amen.

Milé sestry a bratři, jak ubohý a zaslepený je člověk. Co dokáže sám ze sebe. Historie dávná i současná dosvědčuje, že jsme se nepoučili z hrůz válek, holokaustů, hladomorů a občanské nenávisti. A možná že to všecko je důsledkem toho, že se člověk postavil sám na místo Nejvyššího a chtěl svůj trůn povznést nad oblaka. Ale světe nemyl se! Ten, který je počátkem všeho bude i koncem všeho, drží pevně oštěp své vlády v ruce a je trpělivý a dlouhoshovívající. **„Já jsem Hospodin. To je mé jméno. Svou slávu nikomu nedám...“**- kdo by měl odvahu v jeho blízkosti pozvednout hlavu – co však slyšíme v úvodu bible? Sdělení že **„Bůh stvořil člověka k obrazu svému“** – přemýšleli jsme někdy nad významem tohoto sdělení? Sděluje se nám tímto, že **Bůh povolává člověka k práci na svém stvořitelském díle!** Zdá se nám toto sdělení opovážlivé? Jen čtème první kapitoly bible – **Bud' světlo, obloha, vody, ryby, atd** – ve sdělení je jakýsi odstup Hospodina od díla a najednou...**„Učiňme člověka, aby byl našim obrazem, podle naší podoby.“** cítíte ten jiný tón? Z toho plyne, že člověk je něco jiného než ostatní tvorstvo, byl stvořen k obecenství s Nejvyšším. V poznámce k tomuto verši můžeme číst: **Obrazem je naznačena schopnost člověka, a to muže i ženy, žít s Bohem v obecenství; je tu vyjádřen vztah blízkosti a přece i odlišnosti. Dokonalým obrazem Božím je Ježíš Kristus.** *„On je obraz Boha neviditelného, prvorozený všeho stvoření.../Ko.1,15/*

Člověk byl stvořen k obrazu Božímu a navíc obdržel-dostal svobodnou vůli postavit se do služeb svého Stvořitele a nebo proti němu. **Bez této svobodné vůle by člověk nebyl člověkem**, nýbrž jen jakýmsi strojem, který se natáhne a běží. Jsme si vědomi toho, co to vlastně znamená, že máme svobodnou vůli? A jak s ní nakládáme? Jak často ve svých životech nejdeme za poznaným dobrem, ale spíše umlčujeme hlas svědomí. Někdy to mohou být, pravda i pohnutky zdánlivě ušlechtilé, třeba ohled na někoho nám milého a blízkého. Brzy po odchodu Izraele z Egypta někteří prohlásili: **„Kéž neslyším už hlas Hospodina, svého Boha, a nevidím už ten veliký oheň, abych nezemřel.“** Sledujme první kapitoly bible: **první člověk se brzy ukrýval před Hospodinem** – Adama svoboda svedla na scestí a vědomí viny mu brání pohlédnout na Stvořitele a odvádí jej od něho stále dál a dál. Jak často i my vytěsňujeme Boha ze svých životů. Některí namítnou – to přece my, kteří chodíme pravidelně do společných shromáždění, plníme si všechny povinnosti vůči církvi – my přece Boha ze svých životů nevytěsňujeme. Ale připomeňme si podobenství o farizeovi a publikánovi! **Bůh chce srdce celého člověka i člověka všedních dnů ne jen srdce nedělní a sváteční!**

Z biblického pohledu důsledek, že se člověk provinil vůči svému stvořiteli je, že se začal stranit. **Skrývá se, nesnáší jeho blízkost** – bojí se a výsledek – klesá hlouběji a hlouběji ve svých proviněních **Život se stává břemenem a člověk se stává svým otrokem.** Ztratil svou oporu, **stojí tu sám bezradný a přitom domýšlivý na své schopnosti**, touží po někom a přitom se uzavírá všem a vůči všemu. **Nemá už Otce ani bratra.** Zde je namísto ta Kainova odpověď na otázku **„Kde je tvůj bratr Ábel?“** – **„Nevím, cožpak jsem strážcem svého bratra?“** – to se opakuje v nesčetných obměnách v životě každého z nás. Usilujeme o nový svět, o lepší sociální řád, o vyšší spravedlnost a při tom jsme se dostali tak daleko, že obohacujeme slovník výrazy jako **„zlatokop, šmelinář, tunelář.“** V těchto výrazech je obraz naší doby, výraz naší ubohosti a

bezmocnosti. Sobectví, požitkářství bezohlednost jsou vůdčími motivy mnohých. Kam až jsme to dopracovali se svobodou národní, ale i svobodou osobní! Stáváme se otroky svých pudů a vášní a přihlížíme k tomu, jak kolem nás se mnohé bortí a upadá.

Tak končí člověk, když se chce postavit na místo Nejvyššího. Tak dopadá každá touha po moci a titánství. Čím výše chtěl vzlétnout, tím více upadá. Nehledejme však vinu u těch druhých a na těch druhých. Je nutné začít sám u sebe a po druhém hod' kamenem, až budeš moci dokázat, že jsi bez viny. Zde je na místě zvolání: „Bože, buď milostiv mně hříšnému“! **Najít sílu a odvahu – ve svobodném rozhodnutí** – vracet se tam, kde je naše místo. Nebeský Otec čeká a zve. **Dal nám svůj Zákon, abychom nemuseli bloudit a tápat.** Jeho zákon ukazuje na cestu života. Člověk v počátcích svobody zneužil, bylo nutné mu svobodu omezit-člověk vidí právě často v Zákoně Hospodinovo jho, které člověka ztročuje, ovšem nechápe, že **zákon je projevem Boží milosti a lásky.** Představme si, že jdeme krajem - hrozí mnohé nebezpečí, na každém kroku číhá smrt. Jen výstražným tabulkám a ukazatelům cesty vděčíme za to, že šťastně projdeme. **Stejně tak nás vede Zákon Hospodinův – vede, varuje, poučuje a chrání.**

Bůh pro člověka vykonal ještě víc, než jsme doposud mluvili. „**Proroka povolám z tvého středu, z tvých bratří...**“ To je oznámení že Bůh – přes všechnu nevěru člověka - lidu **zaslibuje Vykupitele.** Právě doba adventní nám to má znovu připomenout. **Advent – příchod** – příchod toho, kterého Bůh zaslíbil a který přišel v Ježíši Kristu. On přišel, aby nám připravil cestu do otcovského domu. Vědomí viny tíží a brání člověku k lepšímu životu. Kristus nás právě ujišťuje, že se **již nemusíme skrývat před Hospodinem** – žárlivým a horlivě milujícím, stíhající vinu otců na synech do třetího i čtvrtého pokolení... / *jistě jste poznali že se jedná o myšlenku z desatera.* / **Máme prostředníka, máme Přímluvce.** Advent nám chce zdůraznit – člověče nechvěj se, nestrachuj – jsi sice obtížen hříchem, sám od sebe by jsi nemohl předstoupit před svého Stvořitele, **ale On ti poslal Zachránce, Spasitele, Vykupitele** – skrze něho a v něm ti on pomůže se vším. Sledujme dále ten dnešní text: **“Povolám jim proroka z jejich bratří jako jsi ty...”** Tzn. Povolá jim rovného, aby mohli k němu přicházet jako rovný k rovnému. Tváře Boží se člověk bál a bojí – pohlédnout na svatého Izraelského? My, lidé s poskvřenými rty, klesající pod tíhou porušenosti! Dokud **neodložíme starého člověka** – jak zdůraznil apoštol Pavel /Ef.4,22 -24/ **„Odložte dřívější způsob života, staré lidství, které hyne klamnými vášněmi, obnovte se duchovním smýšlením, oblecte nové lidství, stvořené k obrazu Božímu ve spravedlnosti a svatosti pravdy“** Tato myšlenka nás vede k poznání, že život není tím, co lidé často životem nazývají., nemá nic společného s touhami dnešního světa. Řada společenských, politických, ekonomických ale i soukromých problémů se kterými se potýkáme, pramení z toho, že člověk – tak jak jsme to sledovali od počátku stvoření – Stvořitele opustil a opouští a není jiné cesty, než nastoupit cestu zpět, k němu. Bůh člověka neopustil, neoplácí stejným způsobem, ale dal Zákon – jak jsme viděli v první části kázání a zaslíbil Vykupitele, který přišel. **Vzal na sebe „člověčenství naše“ a je rovný s námi.**

Ale přece se bude od nich /bratří/ lišit. **„Do jeho úst vložím svá slova a on jim bude mluvit vše, co mu přikáže“** Nejde o nic jiného, než o **obnovení porušeného vztahu mezi Stvořitelem a stvořením.** Onen **Vykupitel má dvojí úkol – za stvoření /tzn. ze mne, za nás/ přinést smířčí obět' ale současně nám všem-celému stvoření zvěstovat slovo Boží.** Dal lidu proroka, **„a on jim bude mluvit vše, co mu přikáže“!** Nad naší pozemskou lidskostí zní **slovo z kříže „Dokonáno jest“!** Již nikdo se nemůže vymlouvat tak jako Adam, když se hájil – **„ano Hospodine slyšel jsem tě, ale bál jsem se.“** Nyní máme před sebou vyvoleného – Písmo ho označuje za proroka ze středu bratří – **přišel, aby ujistil svět o lásce Otcově, přišel a sám sebe vydal za nás v obět' pravou – v obět' za mnohé!** Běda však těm, kteří toto vše neberou vážně: **„Kdo by má slova, která on bude mluvit mým jménem, neposlouchal, toho já sám budu volat k odpovědnosti:“** Jinými slovy řečeno – my již nemáme žádnou překážku na cestě do otcovského domu, ale nemáme ani omluvu a výmluvu, když touto cestou nejdemo. **Ze strany Boží je vykonáno a připraveno vše – a my ve svobodné vůli můžeme vyrazit na tuto cestu, nebo zůstat ve svých starých představách a zabydlenosti.**

Právě doba adventní – příprava na příchod Božího syna – je případná k zamyšlení se nad sebou sama. Advent a vánoční zvěst více než kdy jindy rozeznívá chladné struny našich srdcí. **Využijeme této příležitosti k tomu**, abychom se nad sebou zamysleli, nebo utopíme svá předsevzetí v komerčním shonu darů a dárků, či rozmrzelosti, že zrovna v předvánoční době vzhledem k poklesu koruny vše zdražuje. Záležitostí zabezpečení života umíme věnovat mnoho sil, **na věci duchovní tolik již nemyslíme**. Naše pachtění přehlušuje touhu po nástupu cesty k Bohu Otci, Synu i Duchu svatému. Kde tedy hledat pomoc? Kde hledat odpověď na naše mnohé otázky? **Advent k nám mluví!** Ovšem advent nemá být jen těch několik týdnů rozechvělé nálady, nýbrž má být **radostným uchopením Jeho přítomnosti** v prostoru našeho času, který je nám dán!. **Když pochopíme svoji bídu, můžeme pak zatoužit po záchraně**. Kéž nejdeme světem jako barvoslepí, kteří vidí vše jen šedě a nevnímají krásy, které nás obklopují. **Pod zorným úhlem Zákona, který je nám dán**, pod záštitou vtěleného Zachránce a Vykupitele máme **prosit o srdce čisté a ducha přímého** – jen tak se můžeme blížit k tomu, **že bychom mohli být věrnými svědky**. Adventní doba nám má napomoci k tomu, abychom ochotně přijímali tuto radostnou zvěst. **Zvěst o možnosti plného života pod křídly Nejvyššího. Beze strachu a skrývání se, ale v plném odhodlání vyjít na cestu života k věčnosti.**

Zakončím myšlenkou matky Terezy – „**Dovolte Bohu, aby vás používal, aniž by se vás zeptal**“ a naše odpověď by měla znít též v duchu myšlenky matky Terezy: „**Chci dělat jen to, co chce Bůh. Mějme odvahu dělat, co chce Bůh, i když je to těžké.**“

Bože, ty jsi stvořil tento den a my odkládáme své všední starosti s nadějí a vděčností za to, že nemusíme skrývat svoji tvář před tebou, že smíme k tobě pozvednout svůj zrak a poslechnout tvé výzvy, abychom vykročili za tebou. Plně a cele s odhodlání vytrvat a vydržet. Nechť adventní zvěst nás povzbuzuje a posiluje v našem rozhodování. Amen.

Slovo posláni spojené se zaslíbením: Žid. 8, 7 – 12

Hle, přichází dny, praví Hospodin, kdy s domem izraelským i s domem judským uzavřu smlouvu novou. ...A toto je smlouva, kterou uzavřu po oněch dnech, praví Hospodin: Dám své zákony do jejich myslí a napíši jim je na srdce. Budu jim Bohem a oni budou mým lidem. Pak už nebude učit druh druh a bratr bratra a nebude vybízet: Poznej Pána“, protože mně budou znát všichni, od nejmenšího až po největšího. Slituji se nad jejich nepravostmi a na jejich hříchy už nevzpomenu.

Požehnání přijímejme srdcem otevřeným

Vidoucí Bože, požehnej nám, aby tě naše oči poznaly.
Slyšící Bože, požehnej nám, aby naše uši slyšely tvůj hlas.
Provázející Bože, požehnej nám, abychom zůstali na tvých cestách.
Milující Bože, požehnej nám, aby mnozí lidé cítili tvoji lásku.
Blízký Bože, požehnej nám a daruj nám pokoj a radost.
Požehnej vám dobrý Bůh: Otec, Syn a Duch svatý.

Amen.